

ROMÂNIA

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

PLENUL

HOTĂRÂREA nr. 563

din 17 mai 2016

Prin raportul nr. 2912/IJ/666/DIP/2016, Inspecția judiciară a înaintat Plenului Consiliului Superior al Magistraturii rezultatul verificărilor efectuate în legătură cu cererea de apărare a independenței, imparțialității și reputației profesionale a domnilor procurori militari Vasilache Ion, Culea Claudiu, Dinu Iulian, Mihalache Codruț și Tudor Marian din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Parchetelor Militare.

Analizând cererea formulată, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii reține următoarele:

În temeiul art. 30 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 privind organizarea Consiliului Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, domnii procurori militari Vasilache Ion, Culea Claudiu, Dinu Iulian, Mihalache Codruț și Tudor Marian din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Parchetelor Militare au formulat cerere de apărare a reputației față de declarația făcută de domnul procuror Dimitrie-Bogdan Licu – prim-adjunct al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție în cadrul conferinței de presă susținută la data de 05.04.2016.

Semnatarii cererii, deși au intitulat-o „cerere de apărare a reputației profesionale”, în motivele invocate în susținerea acesteia au arătat că le-a fost afectată atât reputația profesională cât și independența și imparțialitatea.

În esență, se susține că modul în care prim-adjunctul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a prezentat în cadrul conferinței de presă motivele care au stat la baza infirmării ordonanței nr. 11/P/2014 din data de 14.10.2015, publicarea unui comunicat de presă având atașat un link prin care se poate accesa ordonanța de infirmare care în motivare ar conține expresii denigratoare, le-au afectat în mod direct reputația profesională celor cinci procurori semnatori ai cererii.

Totodată, se susține că preluarea afirmațiilor făcute în cadrul conferinței precum și a motivelor ce au stat la baza ordonanței de infirmare de către mijloacele mass-media au determinat publicarea unor articole de presă care, prin conținutul lor, au afectat reputația profesională a celor cinci procurori militari.

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii reține că prin ordonanța nr. 11/P/2014 din data de 14.10.2016, Secția Parchetelor Militare din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus, în temeiul art. 315 alin. (1) lit. b) raportat la art. 16 alin. (1) lit. a), b), d), f), i) din Codul de procedură penală:

1. Clasarea cauzei sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de propagandă de război, prevăzută de art. 405 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal (cu referire la art.356 din Codul penal din 1968), genocid, prevăzută de art.438 Cod penal cu aplicarea art.5 Cod penal (cu referire la art. 357 din Codul penal din 1968), tratamente neomenoase, prevăzută de art.440 Cod penal cu aplicarea art.5 C.pen. (cu referire la art. 358 din Codul penal din 1968), infracțiuni de război contra proprietății și altor drepturi, prev. de art. 441 Cod penal cu aplicarea art. 5 Cod penal (cu referire la art.359 și art.360 din Codul penal din 1968), infracțiuni contra umanității, prevăzută de art.439 Cod penal, întrucât faptele nu sunt prevăzute de legea penală, nefiind caracterizate de tipicitate în raport cu normele legale incriminatoare.

2.Clasarea cauzei sub aspectul infracțiunii de omor prevăzută de art. 188 Cod penal, în ceea ce privește decesul persoanelor menționate la punctul V.3.A.1, întrucât s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale.

3.Clasarea cauzei sub aspectul infracțiunii de omor prev. de art.188 Cod penal privind decesul persoanelor menționate la punctul V.3.C, întrucât decesul acestora nu se datorează unor fapte prevăzute de legea penală.

4.Clasarea cauzei sub aspectul tentativei la infracțiunea de omor prevăzută de art.32 raportat la art.188 Cod penal în ceea ce privește rănirea persoanelor menționate la punctul V.3.A.2, întrucât s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale.

5.Clasarea cauzei sub aspectul tentativei la infracțiunea de omor prevăzută de art.32 raportat la art.188 Cod penal, în ceea ce privește rănirea persoanelor menționate la punctul V.3.D, întrucât faptele nu există.

6.Clasarea cauzei sub aspectul infracțiunii de omor prevăzută de art.188 Cod penal și tentativă la infracțiunea de omor prevăzută de art.32 raportat la art.188 Cod penal în legătură cu decesul sau rănirea persoanelor menționate la punctul V.3.E, întrucât există autoritate de lucru judecat.

7.Clasarea cauzei sub aspectul instigării la infracțiunea de omor prevăzută de art.47 raportat la art.188 Cod penal în legătură cu decesul sau rănirea persoanelor menționate la punctul V3.F, întrucât există autoritate de lucru judecat.

8.Clasarea cauzei sub aspectul instigării la infracțiunea de omor prevăzută de art.47 raportat la art.188 Cod penal în ceea ce privește decesul sau rănirea persoanelor menționate la punctul V.3.A.3, întrucât s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale.

9.Clasarea cauzei sub aspectul infracțiunii de ucidere din culpă prevăzută de art.192 Cod penal, în legătură cu decesul persoanelor menționate la punctul V.3.G, întrucât faptele nu sunt prevăzute de legea penală.

10.Clasarea cauzei sub aspectul infracțiunii de lovire sau alte violențe prevăzută de art.193 Cod penal, în ceea ce privește vătămările suferite de persoanele menționate la punctul V.3.A.4, întrucât s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale.

11.Clasarea cauzei sub aspectul infracțiunii de lovire sau alte violențe prevăzută

de art.193 Cod penal, în legătură cu vătămarea persoanelor menționate la punctul V.3.H, întrucât faptele nu există.

12.Clasarea cauzei sub aspectul infracțiunii de lovire sau alte violențe prevăzută de art.193 Cod penal, în legătură cu vătămarea persoanelor menționate la punctul V.3.I, întrucât faptele nu sunt prevăzute de legea penală.

13. Clasarea cauzei sub aspectul instigării la infracțiunea de lovire sau alte violențe prevăzută de art.47 raportat la art.193 Cod penal, în ceea ce privește vătămările suferite de persoanele menționate la punctul V.3.A.5, întrucât s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale.

14.Clasarea cauzei sub aspectul infracțiunii de vătămare corporală, prevăzută de art.194 Cod penal și instigare la infracțiunea de vătămare corporală, prevăzută de art.47 raportat la art.194 Cod penal, în ceea ce privește vătămările suferite de persoanele menționate la punctul V.3.A.6, întrucât s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale.

15.Clasarea cauzei sub aspectul infracțiunii de vătămare corporală din culpă prevăzută de art.196 alin.(2) și (3) Cod penal cu aplicarea art. 5 Cod penal (cu referire la art. 184 alin.(1) și (3) din Codul penal din 1968), în ceea ce privește vătămările suferite de persoanele menționate la punctul V.3.A.7, întrucât s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale.

16.Clasarea cauzei sub aspectul infracțiunii de lipsire de libertate în mod ilegal prevăzută de art.205 Cod penal, în ceea ce privește reținerea persoanelor menționate la punctul V.3.A.8, întrucât s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale.

17.Clasarea cauzei sub aspectul instigării la infracțiunea de lipsire de libertate în mod ilegal prevăzută de art.47 raportat la art.205 Cod penal, în legătură cu reținerea persoanelor menționate la punctul V.3.J, întrucât există autoritate de lucru judecat.

18.Clasarea cauzei sub aspectul infracțiunii de lipsire de libertate în mod ilegal prevăzută de art.205 Cod penal, în legătură cu reținerea persoanelor menționate la punctul V.3.K, întrucât există o cauză de neimputabilitate, fiind incidente dispozițiile art. 30 Cod penal.

19.Clasarea cauzei sub aspectul instigării la infracțiunea de lipsire de libertate în

mod ilegal prevăzută de art.47 raportat la art.205 Cod penal în ceea ce privește reținerea persoanelor menționate la punctul V.3.A.9 întrucât s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale.

20.Clasarea cauzei sub aspectul infracțiunii de furt calificat prevăzută de art.229 Cod penal și distrugere prevăzută de art.253 Cod penal, privind sustragerea și distrugerea bunurilor aparținând persoanelor menționate la punctul V.3.A.10, întrucât s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale.

21.Clasarea cauzei sub aspectul infracțiunii de ultraj prevăzută de art.257 Cod penal cu aplicarea art. 5 Cod penal (cu referire la art. 239 din Codul penal din 1968), în ceea ce privește vătămarea persoanelor menționate la punctul V.3.A.11, întrucât s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale.

22.Clasarea cauzei sub aspectul infracțiunii de purtare abuzivă prevăzută de art.296 alin.(2) Cod penal în ceea ce privește vătămarea persoanelor menționate la punctul V.3.B.1, întrucât a intervenit amnistia.

23.Clasarea cauzei sub aspectul instigării la infracțiunea de purtare abuzivă prevăzută de art.47 raportat la art.296 alin.(2) Cod penal, în ceea ce privește vătămarea persoanelor menționate la punctul V.3.B.2, întrucât a intervenit amnistia.

Această soluție a fost dispusă de domnii procurori militari Dinu Iulian, Mihalache Codruț, Tudor Marian și Culea Claudiu din cadrul Secției Parchetelor Militare.

Prin ordonanța nr. 16/II-2/2015 din data de 20.11.2015 domnul procuror Vasilache Ion – procuror militar șef al Secției Parchetelor Militare din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a dispus respingerea, ca inadmisibilă, a plângerii formulate de Asociația 21 Decembrie 1989 împotriva ordonanței nr. 11/P/2014 din data 14.10.2015.

Prin încheierea nr. 46/22.01.2016 pronunțată în dosarul nr. 4508/1/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție, judecătorul de cameră preliminară a dispus, printre altele, respingerea, ca inadmisibilă, a plângerii formulată de petenta Asociația 21 decembrie 1989 prin reprezentant legal Teodor Mărieș, împotriva ordonanței din data

de 14 octombrie 2015, emisă în dosarul nr. 11/P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Parchetelor Militare.

Prin adresa nr. 302/C2/2016 din data de 29.02.2016, conducerea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a trimis Serviciului de îndrumare și control plângerea formulată de numitul Mărieș Teodor împotriva soluției adoptate în dosarul nr. 11/P/2014, spre analiză și control, și s-a dispus desemnarea unui număr de trei procurori pentru a verifica circuitul dosarului la nivelul Ministerului Public și ritmicitatea actelor de urmărire penală întocmite.

Ca urmare, s-a întocmit informarea nr.6/II-2/2016 din data de 30.03.2016 prin care s-a propus ca plângerea numitului Mărieș Teodor să fie înaintată spre soluționare Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar cu privire la celelalte aspecte constatate, informarea s-a înaintat conducerii Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a dispune.

Prin ordonanța nr. 692/C2/2016 din data de 05.04.2016, domnul procuror Dimitrie-Bogdan Licu, analizând din oficiu ordonanța nr. 11/P/2014 din data de 14.10.2015, în temeiul dispozițiilor art. 64 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și art. 335 alin. (1) și (4) din Codul de procedură penală, a dispus:

1. *Din oficiu, infirmarea ordonanței nr. 11/P/2014 din 14 octombrie 2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Parchetelor Militare, ca fiind netemeinică și nelegală și redeschiderea urmăririi penale în cauză.*

2. *Redeschiderea urmăririi penale se supune confirmării jucătorului de cameră preliminară din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție căruiua îi vor fi transmise de îndată ordonanța, împreună cu dosarul cauzei.*

În ordonanța de infirmare, procurorul general a concluzionat că soluția de clasare dispusă de Secția Parchetelor Militare prin ordonanța nr. 11/P/2014 din 14 octombrie 2015 este netemeinică și nelegală, fiind adoptată pe baza unor cercetări incomplete, cu ignorarea unor informații, date și documente esențiale referitoare la evenimentele din 1989, aspecte care au condus la stabilirea unei situații de fapt incompletă și sub unele aspecte eronată, pe cale de consecință la o greșită încadrare juridică dată faptelor, toate acestea zădărniciind aflarea

adevărului și identificarea tuturor faptuitorilor precum și a faptuitorilor din spatele faptuitorilor. În aceste condiții, infirmarea în totalitate a ordonanței nr. 11/P/2014 din 14 octombrie 2015 reprezintă singurul remediu procesual.

Printre motivele expuse în ordonanță, se arată:

- Motivarea ordonanței este extrem de succintă, formulată în termeni generali și total neconvingătoare; în cuprinsul soluției nu este reconstituită decât parțial și trunchiat desfășurarea evenimentelor. Dacă pentru perioada 17-22 decembrie 1989 succesiunea acestora este prezentată în general în mod coerent, pentru perioada de după 22 decembrie se apreciază doar că a fost caracterizată „prin vid de putere, stare de confuzie, panică și haos”.
- Faptul că motivarea nu conține absolut nicio referire la probele administrate în cauză, pe baza cărora situația de fapt a fost stabilită, creează cititorului neavizat impresia că exprimă adevărul.
- Din modul de desfășurare a anchetei, astfel cum acesta se conturează din analiza actelor și lucrărilor dosarului, însă, rezultă că nu a existat o preocupare pentru stabilirea aspectelor esențiale referitoare la evenimentele din perioada 17-30 decembrie 1989. Or, stabilirea corectă a situației de fapt în această cauză nu se poate face fără analizarea în detaliu a tuturor circumstanțelor anterioare, concomitente și ulterioare evenimentelor și fără luarea în considerare a factorilor externi care au contribuit la căderea guvernelor comuniste din Europa de Est.
- Situația de fapt ce constituie obiectul prezentei cauze reprezintă în egală măsură un eveniment istoric, care a primit în cei 26 de ani de la momentul producerii sale interpretări diferite. Stabilirea adevărului judiciar nu se poate confunda cu stabilirea adevărului istoric, iar stabilirea adevărului istoric excedează cadrului anchetei, dar acest lucru nu-i împiedică pe procurori să utilizeze informațiile pe care le furnizează impresionanta bibliografie care are drept obiect analiza acestor evenimente, cel puțin ca punct de plecare pentru solicitarea numeroaselor documente oficiale citate în cuprinsul acesteia.

- o interpretare corectă a materialului probator administrat în cauză poate conduce la cu totul altă concluzie.
- Având în vedere cele expuse anterior devine de necontestat faptul că începând cu data de 17 decembrie 1989 și până la retragerea trupelor armatei în cazărmi, România s-a aflat în fapt în stare de război, ancheta nu stabilește - nici nu și-a propus acest lucru - dacă există o legătură între evenimentele care s-au soldat cu pierderi de vieți omenești, mai ales din rândurile trupelor de securitate și mesajele care au fost difuzate la Televiziune și Radio.
- Ancheta nu a reușit și nici nu și-a propus să identifice persoanele din cadrul comandamentului militar, nu a stabilit ce atribuții aveau acestea, dacă printre aceste atribuții se regăseau și cele legate de instituirea cenzurii; nu s-a stabilit identitatea persoanei/persoanelor care au decis înființarea acestui comandament; nu s-a stabilit cine erau cei care furnizau informațiile celor care ulterior le transmiteau pe post; cum se primeau aceste informații, dacă erau verificate/cine le verifica și cum, în cazul în care nu erau verificate, de ce, în condițiile în care liniile telefonice și comunicațiile în general funcționau perfect.
- Din actele și lucrările dosarului rezultă indicii în sensul că s-a încercat crearea aparenței unui război civil, în condițiile în care mijloacele mass-media vehiculau, la acea dată numărul de 60.000 morți.
- Dacă perioada 17-22 decembrie, ora 12,00 nu pune probleme referitoare la exercitarea puterii de stat în România, pentru perioada de după 22 decembrie ancheta nu stabilește și nici nu și-a propus să stabilească dacă a existat o astfel de structură, deși potrivit art.2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului avea o astfel de obligație.
- Astfel jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului prevede că statul este obligat să dispună o anchetă efectivă și independentă cu privire la împrejurările în care s-a produs decesul unei persoane, nu numai atunci când acesta s-a produs ca urmare a utilizării forței letale de către agenți ai statului,

ci și atunci când agenți ai statului doar poartă răspunderea pentru producerea decesului (Cauza Erikson contra Italiei).

- De asemenea CEDO a statuat faptul că statele nu trebuie doar să se abțină de la a cauza în mod ilegal moartea unei persoane, dar trebuie și să ia măsurile necesare în vederea salvagădării vieții celor aflați în jurisdicția sa. Eșecul în a salvagarda viața persoanei atrage obligația statului de a desfășura o anchetă efectivă cu privire la împrejurările care au condus la deces (Cauza McCann și alții împotriva Regatului Unit și Cauza Powell împotriva Regatului Unit).
- în acest context, stabilirea existenței sau inexistenței unei structuri/unui organism care a exercitat puterea de stat, fie numai și prin exercitarea unui control efectiv al agenților statului implicați în moartea manifestațiilor în această perioadă este necesară pentru a se putea identifica persoanele responsabile pentru atingerea adusă valorilor protejate de legea penală.
- Curtea a hotărât că obligația procedurală care decurge din art.2, precum și cea care decurge din art. 3, continuă să se aplice și atunci când condițiile de securitate sunt dificile, inclusiv într-un context de conflict armat. Chiar dacă faptele aflate la originea obligației de cercetare au loc într-un context de violențe generalizate și anchetatorii întâmpină obstacole și constrângeri care impun recurgerea la măsuri de cercetare mai puțin eficiente sau care întârzie cercetările, este la fel de adevărat că art.2 și art.3 impun adoptarea tuturor măsurilor rezonabile care pot asigura desfășurarea unei anchete efective și independente. (Cauza Al Skeini și alții împotriva Regatului Unit, cauza Mocanu și alții împotriva României)
- Ancheta trebuie să fie temeinică, ceea ce înseamnă că autoritățile trebuie întotdeauna să facă eforturi serioase pentru a descoperi ce s-a întâmplat și nu trebuie să se bazeze pe concluzii pripite sau nefondate pentru a încheia ancheta. (Cauza El W Masri împotriva împotriva „Fostei Republici Iugoslave a Macedoniei”)

- în conținutul multor volume se găsesc dosare soluționate (circa 1320) care au avut ca obiect lipsirea de libertate, vătămarea corporală, sau decesul unor persoane.
- în cele mai multe din cazurile în care este vorba despre decesul unor persoane nu au fost făcute autopsii, fără să existe vreo justificare pentru neefectuarea acestora. Rapoartele de constatare medico-legală sunt, în general, foarte sumare.
- Este adevărat că datorită circumstanțelor în care s-au petrecut evenimentele, cercetarea la fața locului nu era posibilă în cele mai multe dintre situații, dar în cauză nu s-au efectuat nici alte activități absolut necesare stabilirii cauzelor deschiderii focului în fiecare caz în parte.
- Nu a fost recuperată muniția cu care s-a tras atât asupra persoanelor decedate sau rănite, fără ca la dosar să existe vreo justificare în acest sens.
- Puținele expertize balistice efectuate nu au stabilit decât tipul muniției folosite precum și tipurile de armă care o utilizează, dar armele cu care s-a tras efectiv nu au fost identificate, pe cale de consecință nici trăgătorii; nu au fost identificate toate forțele militare sau civile participante la reprimarea manifestațiilor.
- Cele mai multe dintre audierile persoanelor care ar fi putut furniza informații utile și pertinente sunt sintetice, unele de-a dreptul formale.
- De asemenea, procurorii nu au valorificat informațiile furnizate de impresionanta literatură care se referă la aceste evenimente, în multe din aceste cărți fiind prezentate documente și mărturii extrem de importante în economia anchetei.
- Procurorii nu au făcut nici un demers în vederea declasificării documentelor care au stat la baza elaborării Raportul comisiei senatoriale privind acțiunile desfășurate în Revoluția din decembrie 1989, în condițiile în care această comisie a efectuat mii de audieri și a solicitat și obținut documente care privesc aceste evenimente atât de la Ministerul Apărării Naționale și Ministerul de Interne, cât și de la Serviciul Român de Informații. Parte din

stenogramele audierilor efectuate de această comisie și fragmente din documentele prezentate de instituțiile statului în fața acestuia au fost publicate în multe din cărțile apărute în cei 26 de ani care au trecut de producerea evenimentelor.

- Deși Serviciul Român de Informații a întocmit un document amplu referitor la evenimentele din decembrie 1989, acesta nu se regăsește în dosarul de urmărire penală și nici nu rezultă că s-ar fi făcut vreun demers în vederea obținerii acestuia.
- în aceste condiții se apreciază că modul în care s-a desfășurat ancheta nu răspunde exigențelor Curții Europene a Drepturilor Omului în ceea ce privește obligația statului de a efectua o anchetă efectivă.
- potrivit Curții Europene a Drepturilor Omului, manipularea încadrării juridice a evenimentelor într-un litigiu de asemenea complexitate, astfel încât acestea să facă obiectul unor termene de prescripție, care nu ar fi fost aplicabile dacă aceste evenimente ar fi fost încadrate corect, contravine însuși obiectului și scopului art.2 și 3 din Convenție și art.1 din Convenția privind imprescriptibilitatea crimelor de război și a crimelor împotriva umanității. (Cauza Mocanu și alții împotriva României).

La data de 05.04.2016 Biroul de presă din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a dat publicității un comunicat de presă intitulat „redeschidere cauză revoluție” prin care se aducea la cunoștința publicului faptul că prim-adjunctul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a dispus infirmarea ordonanței nr. 11/P/2014 din 14.10.2015. Comunicatul are atașat un link prin care poate fi vizualizat un extras din ordonanța de infirmare. În extrasul dat publicității, sunt expuse motivele infirmării, acestea fiind cele care au fost redate anterior.

În aceeași zi, la orele 17,00, dl. Dimitrie Bogdan Licu, prim adjunctul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a organizat, la sediul instituției, o conferință de presă preluată de mijloacele mass-media, în care a arătat următoarele:

- la data de 19.02.2016 a solicitat înaltei Curți de Casație și Justiție dosarul nr. 11/P/2014 al Secției Parchetelor Militare, în vederea analizării temeiniciei și legalității soluției, ca urmare a plângerii formulate de numitul Teodor Mărieș;

- în urma studierii dosarului a rezultat că procurorii militari nu au valorificat informațiile furnizate de impresionanta literatură care se referă la aceste evenimente, în multe din aceste cărți fiind prezentate documente și mărturii extrem de importante în economia anchetei;

- deși Serviciul Român de Informații a întocmit un document amplu referitor la evenimentele din decembrie 1989, acesta nu se regăsește în dosarul de urmărire penală și nici nu rezultă că s-ar fi făcut vreun demers în vederea obținerii acestuia;

- potrivit opiniei Curții Europene a Drepturilor Omului, în hotărârea pronunțată în cauza Mocanu și alții contra României, manipularea încadrării juridice a evenimentelor într-un litigiu de asemenea complexitate, astfel încât acestea să facă obiectul unor termene de prescripție care nu ar fi fost aplicate dacă aceste evenimente ar fi fost încadrate corect, contravine însuși obiectivului și scopului art. 2 și 3 din Convenție și art. 1 din Convenția privind imprescriptibilitatea crimelor de război și a crimelor împotriva umanității;

- soluția de clasare dispusă de Secția Parchetelor Militare prin ordonanța nr. 11/P/2014 din 14 octombrie 2015 este netemeinică și nelegală, fiind adoptată pe baza unor cercetări incomplete, cu ignorarea unor informații, date și documente esențiale referitoare la evenimentele din 1989, aspecte care au condus la stabilirea unei situații de fapt incompletă și sub unele aspecte eronată, pe cale de consecință la o greșită încadrare juridică dată faptelor, toate acestea zădărniciind aflarea adevărului și identificarea tuturor făptuitorilor precum și a făptuitorilor din spatele făptuitorilor.

Ulterior, pe portalul <http://www.luju.ro/> au fost publicate două articole cu titlul „CAPUL LUI VASILACHE VREM - Procurorul General Bogdan Licu a înfirmat Ordonanța de clasare a Dosarului Revoluției, dispusă de Secția Parchetelor Militare condusă de generalul Ion Vasilache: Am constatat că soluția este netemeinică și nelegală, cu ignorarea unor informații esențiale legate de evenimentele din 1989, fapt ce a dus la încadrarea juridică greșită, zădărniciind aflarea adevărului", în cuprinsul căruia se

arată următoarele: „Declarația Procurorului General interimar al României este extrem de grava, Bogdan Licu vorbind despre o soluție netemeinică și nelegală, care a zădărnicit aflarea adevărului. În aceste condiții, cineva trebuie să răspundă. Iar cei care ar trebui să fie trași la răspundere sunt chiar procurorii menționați mai sus, în special șeful Secției Parchetelor Militare, Ion Vasilache. Spunem asta întrucât Ion Vasilache este cunoscut în sistem sub numele de „Groparul Dosarului Revoluției”, după ce Asociația 21 Decembrie 1989 l-a acuzat în nenumărate rânduri ca mușamalizează crimele produse în urma cu 26 de ani. De altfel, România a suferit în ultimii ani mai multe condamnări la CEDO din cauza tergiversării Dosarului Revoluției. Bogdan Licu are obligația de a-l înlătura pe Ion Vasilache de la șefia Secției Parchetelor Militare. De asemenea, Procurorul General interimar al României are obligația de a sesiza Inspekția Judiciară cu privire la procurorii militari, în frunte cu Ion Vasilache, care au închis netemeinic și nelegal dosarul privind crimele din 1989.”

Acceași publicație, la data de 07.04.2016 a publicat articolul „DOSARUL REVOLUȚIEI, PE MÂINILE PROCURORILOR CIVILI - Avocatul Antonie Popescu cere demiterea șefului Secției Parchetelor Militare generalul Ion Vasilache și trimiterea dosarului Revoluției la procurori civili” în cuprinsul căruia se arată următoarele: „Se impune, susține avocatul Antonie Popescu, ca măsura să fie urmată de demiterea celor care au închis dosarul Revoluției, făcând trimitere la șeful Secției Parchetelor Militare din PICCJ, generalul-locotenent Ion Vasilache. Cunoscut drept Groparul Dosarului Revoluției. Ion Vasilache a fost acuzat constant de Asociația 21 Decembrie 1989 că a mușamalizat crimele produse la Revoluția din 1989, deși în tot acest timp România a încasat mai multe condamnări la CEDO din cauza tergiversării acestui dosar, acțiunile lui Vasilache culminând cu clasarea din 14 octombrie 2015 a dosarului Revoluției.”

De asemenea, pe portalul <http://www.revista22.ro/> a fost publicat, la data de 12.04.2016, un articol cu titlul „Va răspunde cineva pentru sabotarea Dosarului Revoluției?” în care se arată în care se arată următoarele: „...decizia asumată de procurorul general interimar Bogdan Licu cere atenție pentru că, într-un sistem de justiție funcțional, afirmațiile care au însoțit anunțul privind redeschiderea dosarului nu

ar rămâne fără urmări. În timpul anchetei - ni se confirmă acum oficial - au fost ignorate deliberat informații și documente esențiale referitoare la evenimentele din 1989. În aceste afirmații este practic comprimat modul în care procurori ai Parchetului General și-au bătut joc ani la rând de acest dosar care vizează fapte de o gravitate extremă. Rămâne de văzut dacă punctul pe „i” pus public de d-l Licu va avea urmări și dacă vom vedea demiteri din rândul procurorilor care au dispus clasarea Dosarului Revoluției. Numele lor au fost făcute publice de Asociația 21 Decembrie: Dinu Iulian, Tudor Marian care, în ianuarie anul acesta, a cerut instanței supreme să nu accepte la dosar jurisprudența CEDO, Codruț Mihalache, Claudiu Culea și generalul Ion Vasilache, șeful Secției Parchetelor Militare, care a confirmat clasarea dosarului. Și în 2009, clasarea a fost dispusă tot de Tudor Marian, Codruț Mihalache și Claudiu Culea și confirmată de generalul Ion Vasilache”.

Cu privire la pretinsa afectare a independenței și imparțialității, se reține că, în conformitate cu dispozițiile art. 1 și 30 din Legea nr. 317/2004, în calitate de garant al independenței justiției, Consiliul Superior al Magistraturii apără corpul magistraților împotriva oricăror acte de natură să aducă atingere independenței, imparțialității sau reputației profesionale a acestora.

În cadrul aceluiași principii, la articolul 2 se menționează că „sistemul juridic va decide în problemele care îi sunt înaintate imparțial, pe baza faptelor și în conformitate cu legea, fără vreo restricție, influență incorectă, sugestie, presiune, amenințare sau interferență, directă sau indirectă, din orice parte sau pentru orice motiv”.

Potrivit art. 64 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 republicată: „în soluțiile dispuse, procurorul este independent, în condițiile prevăzute de lege ...”

În ceea ce privește obiectul prezentei cereri, se susține că prin motivele invocate de prim-adjunctul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție în ordonanța de infirmare a unei soluții și prin faptul aducerii acestora la cunoștința publică, precum și prin comentariile generate în presă ca reacție la infirmarea respectivei soluții, ar fi fost afectată independența și imparțialitatea

procurorilor care au dispus această soluție precum și a celui care a confirmat-o, respingând plângerea formulată împotriva acesteia.

Pentru a fi de natură să afecteze independența și imparțialitatea procurorului, pretinsul act de ingerință trebuie să aibă drept consecință imediată și directă înfrângerea principiului constituțional al independenței și imparțialității ce guvernează activitatea magistraților.

Or, în situația supusă analizei, este criticată o conduită ce s-a manifestat după pronunțarea soluției, soluție ce nu putea fi afectată în nici un mod de acțiunile viitoare ale procurorului ierarhic sau de afirmațiile ulterioare ale presei.

Cu privire la pretinsa afectare a reputației profesionale prin modul în care prim-adjunctul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a prezentat în cadrul conferinței de presă motivele care au stat la baza infirmării ordonanței nr. 11/P/2014 din data de 14.10.2015 și publicarea unui comunicat de presă având atașat un link prin care se poate accesa ordonanța de infirmare motivarea ordonanței de infirmare care ar conține expresii denigratoare cu privire la modul de exercitare a atribuțiilor de către procurorii care au dispus soluția, Plenul reține următoarele:

Prin definiție, reputația profesională este o consecință a integrității morale și profesionale de care trebuie să dea dovadă fiecare judecător și procuror și include atitudinea de ansamblu pe care magistratul o adoptă în relațiile cu colegii, justițiabili, avocați, persoanele cu care intră în contact în exercitarea profesiei.

Potrivit art. 62 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară „procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, imparțialității și controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului justiției, în condițiile legii”.

Conform art. 64 alin. (3) din aceeași Lege, „soluțiile adoptate de procuror pot fi infirmate motivat de către procurorul ierarhic superior, când sunt apreciate ca nelegale”.

De asemenea, potrivit art. 335 alin. (1) din Codul de procedură penală „dacă procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluție constată, ulterior, că nu a existat

împrejurarea pe care se întemeia clasarea, infirmă ordonanța și dispune redeschiderea urmăririi penale.”

În speță, intervenția procurorului ierarhic ar trebui să se situeze în afara cadrului legal pentru a fi de natură să afecteze reputația profesională a procurorilor care au dispus o soluție, și să se materializeze în considerații apte de a pune la îndoială integritatea morală și profesională a procurorilor. Or, verificarea, chiar din oficiu, a legalității și temeiniciei unei soluții, este un act procedural prevăzut de lege, iar infirmarea soluției nelegale și netemeinice este remediul procesual care garantează satisfacerea interesului general al aflării adevărului.

Expresiile folosite de procurorul general în ordonanța de infirmare nu sunt denigratoare cu privire la activitatea procurorilor care au dispus soluția supusă infirmării, acestea fiind chiar rezultatul analizei efectuate asupra cauzei, reprezentând totodată dovada îndeplinirii condițiilor cerute de lege pentru soluția propusă.

Este de esența controlului ierarhic verificarea corespondenței între soluția propusă și motivarea dată acesteia, reflectarea în motivele invocate a probatoriului administrat și, nu în ultimul rând, eficiența anchetei penale din perspectiva administrării tuturor mijloacelor de probă care se impun raportat la specificul infracțiunilor ce fac obiectul urmăririi penale, precum și lămurirea tuturor împrejurărilor de fapt și de drept cu privire la împrejurările în care au fost comise faptele și vinovăția persoanelor care le-au comis.

De asemenea, potrivit art. 285 Cod procedură penală „urmărirea penală are ca obiect strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea persoanelor care au săvârșit o infracțiune și la stabilirea răspunderii penale a acestora, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată a acestora.”

Or, în dosarul nr. 11/P/2014, tocmai acestea sunt încălcările constatate de domnul procuror general Dimitrie-Bogdan Licu, acestea fiind descrise și explicate prin expresiile denunțate de semnatarii cererii supusă analizei.

Mai mult decât atât, având în vedere și practica Curții Europene a Drepturilor Omului, se impunea analiza efectivității anchetei penale, iar în cadrul acestei analize,

procurorul ierarhic a constatat că, față de temeiul juridic al soluției dispuse pentru majoritatea infracțiunilor care au făcut obiectul urmăririi penale, respectiv intervenția prescripției răspunderii penale, ancheta desfășurată de organele judiciare nu a fost efectivă, întrucât, nu a condus, în toate cazurile, la aflarea împrejurărilor în care au fost săvârșite faptele și nici la stabilirea răspunderii penale a persoanelor care le-au săvârșit.

O parte din considerațiile apreciate de semnatarul cererii ca fiind defăimătoare nu aparțin domnului procuror Dimitrie-Bogdan Licu, acestea fiind preluate din hotărâri ale Curții Europene ale drepturilor omului pronunțate în cauze având ca obiect așa numitul „Dosar al Revoluției” sau în cauze similare.

În acest sens, în cadrul verificărilor s-a constatat că prin hotărârea pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului la data de 17.09.2014 în cauza „Mocanu și alții contra României” Marea Cameră, referindu-se la cazurile individuale ale diversilor petiționari, a hotărât că „este dificil să se considere că obligațiile procedurale ce decurg din art. 2 și 3 din Convenție au fost respectate în cazul în care o anchetă se încheie, precum în speță, ca urmare a intervenției prescripției răspunderii penale, din cauza inactivității autorităților”, „ancheta desfășurată în prezenta cauză a fost marcată de perioade semnificative de inactivitate, atât în prima parte a acesteia cât și în cursul ultimilor ani, „autoritățile nu au precizat ce mijloace de probă au fost utilizate în vederea stabilirii faptelor și motivele concrete pentru care demersurile lor nu au produs rezultate” (paragrafele nr. 339, 345, 346).

Plenul apreciază că domnii procurori, prin cererea de apărare a reputației formulează critici cu privire la „legalitatea și temeinicia ordonanței de infirmare dispuse de prim-adjunctul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție”.

Astfel de argumente, constând în critici cu privire la fondul unui act de dispoziție emis în exercitarea controlului ierarhic nu pot să fundamenteze o cerere de apărare a reputației profesionale, întrucât, a considera altfel, ar echivala cu a lipsi de eficiență principiul „controlului ierarhic” care guvernează activitatea Ministerului Public.

Ordonanța de infirmare a unei soluții dispuse de procuror este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară de la instanța competentă să judece

cauza în fond, acesta fiind singurul organ abilitat să se pronunțe cu privire la legalitatea și temeinicia măsurii dispuse (art. 335 alin. (4) Cod procedură penală).

Semnatarii cererii de apărare a reputației profesionale au mai invocat în susținerea acesteia și Rezoluția de clasare nr. 7173/IJ/1816/DIP/2015 din data de 06.01.2016 prin care Inspekția Judiciară a dispus clasarea sesizării formulate de Asociația „21 Decembrie 1989” prin care se critica legalitatea și temeinicia Ordonanței nr. 16/II/2/2015 emisă de domnul procuror Ion Vasilache – procuror șef al Secției Parchetelor Militare, prin care s-a respins ca inadmisibilă plângerea formulată împotriva ordonanței nr. 11/P/2014.

S-a arătat că motivele respingerii sesizării vin în sprijinul constatării afectării reputației profesionale, întrucât s-a statuat că „aspectele care vizează încadrarea juridică dată faptelor și, prin raportare la aceasta, aplicarea normelor referitoare la prescripția răspunderii penale sunt elemente care țin de raționamentul pe care magistratul îl face atunci când transpune în drept situația de fapt. Acest principiu presupune că în interpretarea normelor, care reprezintă o operațiune rațională și logică de determinare a înțelesului și conținutului acestora, precum și în interpretarea probelor, care reprezintă un proces intelectual de evaluare a acestora, procurorul trebuie să decidă liber, fără nicio influență, presiune sau amenințare. Opinia pe care acesta și-o formează în urma raționamentului logico-juridic nu poate fi cenzurată decât în căile de atac prevăzute de lege și nu poate forma obiectul unei verificări disciplinare”. motiv pentru care, susțin semnatarii, nu poate fi apreciată ca o manipulare a încadrării juridice.

Se constată că rezoluția de clasare indicată nu vine în contradicție cu motivele indicate în prezentul Raport, chiar mai mult, reafirmă faptul că raționamentul logico-juridic este supus analizei doar în căile de atac, iar procedura verificării din oficiu a soluției dispuse de procuror reprezintă o cale de atac împotriva acesteia.

Este important a se preciza și faptul că emiterea unui comunicat de presă, precum și susținerea unei conferințe de presă cu privire la un subiect care prezintă interes pentru public nu sunt de natură a afecta reputația profesională a procurorilor care au dispus soluția la care se referă comunicările, atât timp cât, așa cum s-a arătat,

acestea conțin informații referitoare la motivele care au condus la adoptarea unei anumite conduite procesuale, în speță la infirmarea cauzei.

Așa cum s-a arătat la prezentarea situației de fapt, comunicatul de presă și afirmațiile făcute în cadrul conferinței de presă din data de 05.04.2016 de către domnul procuror Dimitrie-Bogdan Licu s-au limitat la redarea unor pasaje din conținutul ordonanței de infirmare.

Cu privire la pretinsa afectare a reputației profesionale prin articolele de presă în care s-au folosit expresiile „Vasilache – groparul dosarului revoluției”, „se impune tragerea la răspundere/demiterea celor care au închis dosarul”, „Ion Vasilache a Mușamalizat crimele produse la Revoluția din 1989”, Plenul trebuie să stabilească dacă articolele respective se circumscriu unei activități de informare a publicului, desfășurată în mod echilibrat și în limite date de reglementările ce vizează libertatea de exprimare și limitele acesteia.

Potrivit legii, în exercitarea dreptului la exprimare, presa trebuie să aibă acces la toate datele privind activitatea instanțelor și parchetelor, precum și a magistraților din cadrul acestora, chiar dacă informațiile sunt prejudiciabile sau nu.

Acest drept însă, potrivit art. 10 pct.(2) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului poate fi supus unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni, printre altele, pentru a se garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești. În jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a statuat că, în domeniul libertății de exprimare se impune ca presa să respecte unele principii de echitate, astfel încât să nu aducă atingere reputației și drepturilor celorlalți, iar în ceea ce-i privește pe magistrați, se impune ca aceștia să nu facă obiectul unor acuzații nejustificate, deoarece poate fi afectată autoritatea puterii judecătorești.

Analiza opiniilor exprimate în cadrul respectivelor articole de presă, din perspectiva compatibilității cu libertatea de exprimare prin presă, nu poate fi disociată de particularitățile specifice acestei libertăți, care constituie unul din fundamentele unei societăți democratice, una dintre condițiile primordiale ale progresului ei și ale dezvoltării oricărei persoane.

În conformitate cu dispozițiile art. 1 și 30 din Legea nr. 317/2004, în calitate de garant al justiției, Consiliul Superior al Magistraturii apără corpul magistraților împotriva oricăror acte de natură să aducă atingere independenței, imparțialității sau reputației profesionale a acestora.

Dreptul la liberă exprimare, prevăzut de art. 30 din Constituție, nu poate fi exercitat cu încălcarea principiilor independenței judecătorilor și supunerii lor numai legii, principii consfințite de art. 124 alin. (3) din legea fundamentală a statului.

Art. 10 paragraful (1) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului consacră libertatea de exprimare, arătând că orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare și că acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere.

Asupra acestui ultim aspect, prin Rezoluția 1003 (1993) privind etica jurnalistică, art. 1 stabilește că, suplimentar la drepturile și obligațiile juridice stabilite de către normele juridice respective, presa mai are o responsabilitate etică față de cetățeni și societate, care trebuie accentuată la momentul actual, când informarea și comunicarea joacă un rol major în formarea atitudinii personale a cetățenilor și dezvoltarea societății și a vieții democratice.

De aceea, s-a arătat că principiul de bază al eticii jurnalismului este diferențierea dintre noutăți și opinii, astfel încât acestea să nu fie confundate (art. 3) și că difuzarea știrilor trebuie să fie bazată pe adevăr, asigurată prin mijloace adecvate de verificare și demonstrare și pe imparțialitate în prezentare, descriere și narare (art. 4).

Tot astfel, Codul deontologic al ziaristului adoptat de Clubul Român de Presă, impune ziaristului obligația de a da publicității numai informațiile de a căror veridicitate este sigur, după ce în prealabil le-a verificat, atrăgând atenția că nu are dreptul să prezinte opiniile sale drept fapte și că știrea de presă trebuie să fie exactă, obiectivă și să nu conțină păreri personale.

Odată consacrată libertatea de exprimare în general, referindu-ne la mass-media și presă – dat fiind obiectul lucrării de față – revine obligația fiecărei legislații în parte de a statua asupra rolului pe care mass-media îl are în societatea respectivă, în concret, de a

crea, pe de o parte, cadrul legal de exprimare, iar pe de altă parte, de a integra această activitate aspirațiilor socio-culturale și nu numai ale societății în ansamblul ei.

Printre temele de interes general, se include și funcționarea sistemului de justiție, aceasta fiind o instituție care este esențială într-o societate democratică, iar presa este unul din mijloacele prin care opinia publică poate verifica dacă magistrații își exercită responsabilitățile lor înalte în conformitate cu scopul de bază al misiunii care le-a fost încredințată.

Plenul reține că, relatările presei au avut ca scop informarea opiniei publice cu privire la un subiect despre care este de notorietate că prezintă interes pentru publicul larg.

Exagerările de limbaj ale autorilor vin să întărească nemulțumirea cu privire la faptul că autoritățile judiciare au eșuat în a stabili adevărul cu privire la evenimentele din decembrie 1989 pe de o parte și, pe de altă parte, exprimă acordul societății civile față de infirmarea soluției dispuse în această cauză.

Plenul constată că domnii procurori militari Ion Vasilache și Claudiu Culea au formulat obiecțiuni la raportul privind cererea de apărare a independenței, imparțialității și reputației profesionale care vizează modalitatea de exprimare și de redactare a ordonanței nr. 692/C2/2016 din 05.04.2016 și care, în opinia autorilor, excede normativelor de expunere a opiniilor juridice într-un act emis de organul judiciar.

Se mai arată, cu privire la modalitatea de redactare a articolelor de presă publicate pe www.lujul.ro și www.revista22.ro la datele de 05.04.2016, 07.04.2016 și 12.04.2016, că s-au avut în vedere „exagerările de limbaj” nepermise și care afectează reputația profesională a domnilor procurori.

Analizând aceste afirmații, Plenul constată că obiecțiunile sunt neîntemeiate, pentru că petenții formulează veritabile critici cu privire la temeinicia și legalitatea ordonanței emise de prim-adjunctul procurorului general care pot fi făcute numai obiectul analizei judecătorului de cameră preliminară, în cadrul procedurii prevăzute de art. 335 alin. (4) din Codul de procedură penală.

Plenul reține că „exagerările de limbaj” invocate ar putea fi justificate de importanța deosebită a subiectului ce s-a dezbătut în fața opiniei publice.

Pentru toate argumentele expuse, Plenul va reține că, prin motivele invocate de domnul procuror DIMITRIE-BOGDAN LICU, prim-adjunct al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în ordonanța de infirmare a ordonanței nr.11/P/2014 din data de 14.10.2015 și prin faptul aducerii acestora la cunoștința publică, precum și prin comentariile generate în presă ca reacție la infirmarea respectivei soluții, nu a fost afectată independența și imparțialitatea domnilor ION VASILACHE, CLAUDIU CULEA, IULIAN DINU, CODRUȚ MIHALACHE și MARIAN TUDOR, procurori militari în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Parchetelor Militare.

Plenul constată de asemenea că modul în care domnul procuror DIMITRIE-BOGDAN LICU, prim-adjunct al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a prezentat în cadrul conferinței de presă motivele care au stat la baza infirmării ordonanței nr.117P/2014 din data de 14.10.2015 și publicarea unui comunicat de presă având atașat un link prin care se poate accesa ordonanța de infirmare și, nu în ultimul rând, modalitatea în care a fost motivată ordonanța de infirmare nu sunt de natură să afecteze reputația profesională a domnilor ION VASILACHE, CLAUDIU CULEA, IULIAN DINU, CODRUȚ MIHALACHE și MARIAN TUDOR, procurori militari în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Parchetelor Militare.

Totodată, se va avea în vedere că articolele de presă în care s-au folosit expresiile „Vasilache – groparul dosarului revoluției”, „se impune tragerea la răspundere/demiterea celor care au închis dosarul”, „Ion Vasilache a mușamalizat crimele produse la Revoluția din 1989”, nu sunt de natură să afecteze reputația profesională a domnilor ION VASILACHE, CLAUDIU CULEA, IULIAN DINU, CODRUȚ MIHALACHE și MARIAN TUDOR, procurori militari în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Parchetelor Militare.

Față de cele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 30 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin vot direct și secret, cu unanimitatea, respectiv majoritatea voturilor membrilor prezenți;

PLENUL
CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII
HOTĂRĂȘTE

Art.1 - Prin motivele invocate de domnul procuror DIMITRIE-BOGDAN LICU, prim-adjunct al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în ordonanța de infirmare a ordonanței nr.11/P/2014 din data de 14.10.2015 și prin faptul aducerii acestora la cunoștința publică, precum și prin comentariile generate în presă ca reacție la infirmarea respectivei soluții, nu a fost afectată independența și imparțialitatea domnilor ION VASILACHE, CLAUDIU CULEA, IULIAN DINU, CODRUȚ MIHALACHE și MARIAN TUDOR, procurori militari în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Parchetelor Militare.

Art.2 - Modul în care domnul procuror DIMITRIE-BOGDAN LICU, prim-adjunct al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a prezentat în cadrul conferinței de presă motivele care au stat la baza infirmării ordonanței nr.117P/2014 din data de 14.10.2015 și publicarea unui comunicat de presă având atașat un link prin care se poate accesa ordonanța de infirmare și, nu în ultimul rând, modalitatea în care a fost motivată ordonanța de infirmare nu sunt de natură să afecteze reputația profesională a domnilor ION VASILACHE, CLAUDIU CULEA, IULIAN DINU, CODRUȚ MIHALACHE și MARIAN TUDOR, procurori militari în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Parchetelor Militare.

Art.3- Articolele de presă în care s-au folosit expresiile „Vasilache – groparul dosarului revoluției”, „se impune tragerea la răspundere/demiterea celor care au închis dosarul”, „Ion Vasilache a mușamalizat crimele produse la Revoluția din 1989”, nu sunt de natură să afecteze reputația profesională a domnilor ION VASILACHE, CLAUDIU CULEA, IULIAN DINU, CODRUȚ MIHALACHE și MARIAN TUDOR, procurori militari în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Parchetelor Militare.

Art.4 - Prezenta Hotărâre nr. 563/2016 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii se comunică Inspecției judiciare.

Data în București, la data de 17 mai 2016

Președinte,

Judecător Mircea ARON

A circular official stamp of the Superior Council of the Magistrature of Romania (Consiliul Superior al Magistraturii) is visible. The stamp contains the text "ROMANIA" at the top, "CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII" around the perimeter, and "PREȘEDINTE" in the center. A handwritten signature in blue ink is written over the stamp.